

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ
ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΤΙΜΗΜΑ

ΝΤΕΝΝΙΣ ΛΕΧΕΪΝ
Ο ΝΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Μ Π Ε Ν Α Φ Λ Ε Κ

Για την Άντζι
θα μπορούσα να οδηγώ όλη νύχτα...

*Οι άνθρωποι του Θεού και οι άνθρωποι του πολέμου
έχουν παράξενες ομοιότητες.*

ΚΟΡΜΑΚ ΜΑΚΚΑΡΘΥ, *Ματωμένος μεσημβρινός*

Είναι πολύ αργά για να γίνω καλός.

ΛΑΚΥ ΛΟΥΤΣΙΑΝΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Βοστώνη
1926-1929

*Ένας τύπος της νύχτας
σε μια πόλη της μέρας*

ΚΑΜΠΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, σ' ένα ρυμουλκό στον Κόλπο του Μεξικού, έχωσαν τα πόδια του Τζο Κόγκλιν σ' έναν κάδο με τσιμέντο. Δώδεκα πιστολάδες στέκονταν και περίμεναν να ξανοιχτούν αρκετά για να τον πετάξουν στη θάλασσα, ενώ ο Τζο άκουγε τη μηχανή ν' αγκομαχάει και παρακολουθούσε το νερό που άφριζε στην πρύμνη. Και του πέρασε από το μυαλό πως ό,τι άξιο λόγου του είχε ποτέ συμβεί –καλό ή κακό– είχε τη ρίζα του σ' εκείνο το πρωινό που βρέθηκε πρώτη φορά στον δρόμο του η Έμμα Γκουλντ.

Γνωρίστηκαν ένα πρωινό του 1926 –είχε μόλις ξημερώσει–, όταν ο Τζο και οι αδελφοί Μπαρτόλο λήστεψαν τη χαρτοπαικτική αίθουσα στο πίσω μέρος ενός παράνομου καπηλειού του Άλμπερτ Γουάιτ στη Νότια Βοστόνη. Προτού μπουν μέσα, ο Τζο και οι Μπαρτόλο δε γνώριζαν ούτε κατά διάνοια πως το καπηλειό ανήκε στον Άλμπερτ Γουάιτ. Αν το ήξεραν, θα την είχαν κοπανήσει προς τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις για να δυσκολέψουν περισσότερο όποιον προσπαθούσε να τους ακολουθήσει.

Κατέβηκαν ανενόχλητοι την πίσω σκάλα. Διέσχισαν χωρίς κανένα παρατράγουδο τον άδειο χώρο του μπαρ. Το μπαρ και το καζίνο καταλάμβαναν το πίσω μέρος μιας απο-

θήκης επίπλων κατά μήκος της προκυμαίας που το αφεντικό του Τζο, ο Τιμ Χίκυ, τον είχε διαβεβαιώσει πως ανήκε σε κάποιους φιλήσυχους Έλληνες που είχαν προσφάτως καταφτάσει από το Μέρυλαντ. Όταν όμως μπήκαν στο πίσω δωμάτιο, βρήκαν ένα παιχνίδι πόκερ σε πλήρη εξέλιξη, με τους πέντε παίκτες να πίνουν κεχριμπαρένιο καναδέζικο ουίσκι από βαριά κρυστάλλινα ποτήρια κι ένα γκριζο χαλί από καπνό τσιγάρων να αιωρείται από πάνω τους. Στο κέντρο του τραπέζιού ήταν σωριασμένη μια στοίβα από λεφτά.

Κανείς από τους παρόντες δεν έμοιαζε Έλληνας. Ή φιλήσυχος. Είχαν κρεμάσει τα σακάκια τους στις ράχες των καθισμάτων τους, εκθέτοντας σε πλήρη θέα τα όπλα στη ζώνη τους. Όταν ο Τζο, ο Ντίον και ο Πάολο μπήκαν μέσα με τα πιστόλια προτεταμένα, κανείς από τους παρόντες δεν προσπάθησε να τραβήξει το όπλο του, ο Τζο όμως ήταν σίγουρος πως κάνα δυο το σκέφτονταν.

Μια γυναίκα σέρβιρε ποτά στο τραπέζι. Άφησε παράμερα τον δίσκο, σήκωσε το τσιγάρο της από ένα τασάκι και τράβηξε μια ρουφηξιά, μοιάζοντας έτοιμη να χασμουρηθεί με τρία πιστόλια να τη σημαδεύουν. Λες και ήταν έτοιμη να ζητήσει κάτι πιο εντυπωσιακό για το ανκόρ.

Ο Τζο και οι Μπαρτόλο φορούσαν καπέλα που ήταν τραβηγμένα μέχρι τα μάτια, και μαύρα μαντίλια κάλυπταν το κάτω μέρος του προσώπου τους. Κι αυτό ήταν καλό για κείνους, γιατί αν κάποιος μέσα σ' αυτό το παρεάκι τους αναγνώριζε, δε θα τους έμενε πάνω από μισή μέρα ζωής.

Παιχνιδάκι, είχε πει ο Τιμ. Χτυπήστε τους τα χαράματα, όταν στο μαγαζί δε θα 'χουν απομείνει παρά κάνα δυο χάπατα στο λογιστήριο.

Και όχι πέντε μαχαιροβγάλτες που παίζουν πόκερ.

Ένας από τους παίκτες είπε: «Ξέρετε ποιανού είναι αυτό το μέρος;»

Ο Τζο δεν αναγνώρισε τον τύπο, ήξερε όμως τον διπλα-

νό του – τον Μπρέννου Λούμις, πρώην πυγμάχο και μέλος της Συμμορίας του Άλμπερτ Γουάιτ, του μεγαλύτερου ανταγωνιστή του Τιμ Χίκου στο λαθρεμπόριο οινοπνευματωδών. Τελευταία, οι φήμες έλεγαν πως ο Άλμπερτ συγκέντρωνε πολυβόλα Thompson για έναν επικείμενο πόλεμο. Το μήνυμα ήταν σαφές – διάλεξε πλευρά ή διάλεξε ταφόπλακα.

Ο Τζο είπε: «Αν κάνετε όλοι ό,τι σας λέμε, δεν πρόκειται κανείς να πάθει τίποτα».

Ο τύπος δίπλα στον Λούμις δεν μπορούσε να κρατήσει το στόμα του κλειστό. «Ρώτησα αν ξέρετε ποιανού είναι το μαγαζί, ρε βλαμμένα».

Ο Ντίον Μπαρτόλο τον χτύπησε στο στόμα με το πιστόλι του. Τον χτύπησε αρκετά δυνατά ώστε να γκρεμιστεί από την καρέκλα γεμάτος αίματα. Αυτό έκανε όλους τους άλλους να σκεφτούν πως ήταν προτιμότερο να μην είσαι αυτός που τον βαράνε μ' ένα πιστόλι παρά αυτός που βαράει.

«Όλοι, εκτός από την κοπέλα, στα γόνατα. Τα χέρια πίσω από το κεφάλι με δεμένα τα δάχτυλα», είπε ο Τζο.

Το βλέμμα του Μπρέννου Λούμις διασταυρώθηκε με το βλέμμα του Τζο. «Θα τηλεφωνήσω στη μάνα σου όταν τελειώσουν όλ' αυτά, μικρέ. Θα της προτείνω ένα ωραίο σκούρο κοστούμι για το φέρετρο».

Έλεγαν πως η γροθιά του Λούμις, πρώην πυγμάχου στο Μεκάνικς Χολ και αντιπάλου του Κακού Μο Μάλλινς στις προπονήσεις του, ήταν σαν τσάντα γεμάτη μπάλες του μπιλιάρδου. Καθάριζε ανθρώπους για λογαριασμό του Άλμπερτ Γουάιτ. Όχι αποκλειστικά για να βγάλει το ψωμί του... Οι φήμες έλεγαν πως ήθελε να γνωρίζει ο Άλμπερτ ότι, αν ποτέ η θέση εξελισσόταν σε πλήρους απασχόλησης, ήταν ο αρχαιότερος.

Ο Τζο δεν είχε ξανανιώσει ποτέ τόσο φόβο όσο τώρα, κοιτάζοντας τα μικρά καστανά μάτια του Λούμις, παρ' όλ' αυτά έδειξε με το όπλο του το πάτωμα, μάλλον έκπληκτος που

το χέρι του δεν έτρεμε. Ο Μπρένταν Λούμις έδεσε τα χέρια πίσω από το κεφάλι και γονάτισε. Αμέσως τον μιμήθηκαν και οι άλλοι.

«Έλα εδώ, δεσποινίς. Δε θα σε πειράξουμε», είπε ο Τζο στην κοπέλα.

Έσβησε το τσιγάρο της και τον κοίταξε σαν να σκεφτόταν ν' ανάψει άλλο, ίσως και να ξαναγεμίσει το ποτήρι της. Προχώρησε προς το μέρος του, μια κοπέλα περίπου στην ηλικία του, γύρω στα είκοσι, με μάτια στο χρώμα του πάγου και δέρμα τόσο χλομό που ο Τζο σχεδόν μπορούσε να διακρίνει από κάτω το αίμα και τους ιστούς.

Την παρακολούθησε να πλησιάζει καθώς οι αδελφοί Μπαρτόλο ξαλάφρωναν τους χαρτοπαίχτες από τα όπλα τους. Τα πιστόλια έκαναν έναν βαρύ γδούπο όταν τα πέταξαν σ' ένα κοντινό τραπέζι για μπλακ τζακ, αλλά η κοπέλα δεν τρόμαξε καθόλου. Στα μάτια της λάμπει φωτιάς χόρευαν πίσω από το γκρίζο.

Προχώρησε προς το πιστόλι του και είπε: «Και τι θα πάει ο κύριος μαζί με τη ληστεία του σήμερα το πρωί;»

Ο Τζο της έδωσε μια από τις δύο σακούλες από καραβόπανο που είχε φέρει μαζί του. «Τα λεφτά από το τραπέζι, παρακαλώ».

«Έρχονται αμέσως, κύριε».

Καθώς η κοπέλα κατευθυνόταν προς το τραπέζι, ο Τζο έβγαλε ένα ζευγάρι χειροπέδες από την άλλη σακούλα και μετά πέταξε τη σακούλα στον Πάολο. Ο Πάολο έσκυψε πάνω από τον πρώτο χαρτοπαίκτη και του έδεσε με τις χειροπέδες τους καρπούς πίσω από την πλάτη του, μετά προχώρησε στον επόμενο.

Η κοπέλα μάζεψε με μια κίνηση από το τραπέζι τη στοίβα με τα λεφτά –και ο Τζο πρόσεξε πως δεν υπήρχαν εκεί μόνο χαρτονομίσματα αλλά και ρολόγια και χρυσαφικά– και μετά μάζεψε όλα τα πονταρίσματα. Ο Πάολο, αφού πέρασε

χειροπέδες σε όλους τους παίκτες στο πάτωμα, στη συνέχεια τους φίμωσε.

Ο Τζο έφαξε με τα μάτια του το δωμάτιο – τον τροχό της ρουλέτας πίσω του, το τραπέζι για τα ζάρια στον τοίχο κάτω από τη σκάλα. Μέτρησε τρία τραπέζια για μπλακ τζακ και ένα για μπακαρά. Έξι κουλοχέρηδες καταλάμβαναν τον πίσω τοίχο. Ένα χαμηλό τραπέζι με μια ντουζίνα τηλέφωνα πάνω ήταν το κέντρο ενημέρωσης κι από πίσω ένας πίνακας απαριθμούσε τα άλογα της δωδέκατης κούρσας στο Ρέντβιλ το προηγούμενο βράδυ. Η μοναδική πόρτα πέρα από εκείνη που είχαν διασχίσει για να μπουν είχε γραμμένο πάνω της με κιμωλία ένα τα, που σήμαινε τουαλέτα, πράγμα λογικό, καθώς όταν πίνει κανείς πρέπει και να κατουράει.

Μόνο που όταν ο Τζο είχε διασχίσει το μπαρ, είχε δει δύο μπάνια, που σίγουρα ήταν αρκετά. Κι αυτό εδώ το μπάνιο είχε λουκέτο.

Κοίταξε προς τη μεριά του Μπρέννου Λούμις, που ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα με ένα φίμωτρο στο στόμα, αλλά παρακολουθούσε τα γρανάζια να γυρίζουν στο κεφάλι του Τζο. Ο Τζο παρακολουθούσε τα γρανάζια στο κεφάλι του Λούμις να παίρνουν τις δικές τους στροφές. Και καταλάβαινε αυτό που είχε ήδη αντιληφθεί τη στιγμή που είχε δει το λουκέτο – το μπάνιο δεν ήταν μπάνιο.

Ήταν το λογιστήριο.

Το λογιστήριο του Άλμπερτ Γουάιτ.

Κρίνοντας από τη δουλειά που είχαν κάνει τα καζίνα του Χίκυ τις δύο τελευταίες μέρες –το πρώτο παγωμένο Σαββατοκύριακο του Οκτώβρη– ο Τζο υποφιαζόταν πως πίσω από εκείνη την πόρτα βρισκόταν μια μικρή περιουσία.

Η μικρή περιουσία του Άλμπερτ Γουάιτ.

Η κοπέλα τον πλησίασε ξανά κρατώντας τη σακούλα με την μπάζα από το πόκερ. «Το επιδόρητίο σας, κύριε», είπε

και του έδωσε τη σακούλα. Δεν μπορούσε να χωνέψει πόσο ατάραχο ήταν το βλέμμα της. Δεν τον κοίταζε απλώς, κοίταζε μέσα από αυτόν. Ήταν σίγουρος πως έβλεπε το πρόσωπό του πίσω από το μαντίλι και το χαμηλό καπέλο. Ένα πρωί θα την προσπερνούσε πηγαίνοντας για τσιγάρα και θα την άκουγε να φωνάζει: «Αυτός είναι!» Δε θα προλάβαινε καν να κλείσει τα μάτια προτού τον χτυπήσουν οι σφαίρες.

Πήρε τη σακούλα και έπαιξε τις χειροπέδες στα δάχτυλά του. «Γύρνα».

«Μάλιστα, κύριε. Αμέσως, κύριε». Του γύρισε την πλάτη ενώνοντας πίσω τα χέρια της. Καθώς οι αρθρώσεις της πιέζονταν χαμηλά πάνω στη μέση και τα δάχτυλά της αιωρούνταν πάνω από τους γλουτούς της, ο Τζο συνειδητοποίησε πως το τελευταίο που έπρεπε να κάνει ήταν να επικεντρωθεί στον πισινό οποιουδήποτε, τελεία.

Έκλεισε την πρώτη χειροπέδη γύρω από τον καρπό της. «Θα είμαι προσεκτικός».

«Μην μπεις στον κόπο για χάρη μου». Γύρισε το κεφάλι και κοίταξε πάνω από τον ώμο της. «Απλώς προσπάθησε να μην αφήσεις σημάδια».

Χριστέ μου.

«Πώς είναι τ' όνομά σου;»

«Έμμα Γκουλντ», είπε. «Εσένα;»

«Επικηρυγμένος».

«Απ' τις γυναίκες ή απ' τον νόμο;»

Δεν μπορούσε να συνεχίσει την κουβέντα μαζί της και ταυτόχρονα να επιτηρεί το δωμάτιο, γι' αυτό τη γύρισε προς το μέρος του και έβγαλε το φίμωτρο από την τσέπη του. Τα φίμωτρα ήταν αντρικές κάλτσες που είχε κλέψει ο Πάολο Μπαρτόλο από το Γούλγουορθ, όπου δούλευε.

«Θα μου βάλεις κάλτσα στο στόμα;»

«Ναι».

«Κάλτσα. Στο στόμα».

«Είναι αφόρετη», είπε ο Τζο. «Τ' ορκίζομαι».

Ανασήκωσε το φρύδι της. Είχε το χρώμα του θαμπού μπρούντζου, το ίδιο χρώμα που είχαν τα μαλλιά της, απαλό και στιλπνό σαν ερμίνα.

«Δε θα σου έλεγα ψέματα», είπε ο Τζο και ένιωσε εκείνη τη στιγμή σαν να έλεγε αλήθεια.

«Έτσι λένε συνήθως οι ψεύτες». Άνοιξε το στόμα της σαν παιδί που δέχεται στο τέλος να πει μια κουταλιά φάρμακο, και ο Τζο σκέφτηκε να της πει και κάτι άλλο, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί τι. Σκέφτηκε να τη ρωτήσει κάτι, μόνο και μόνο για να ξανακούσει τη φωνή της.

Τα μάτια της πετάρισαν λίγο όταν έσπρωξε την κάλτσα στο στόμα της και τότε επιχείρησε να τη φτύσει –συνήθως αυτό έκαναν– τινάζοντας το κεφάλι όταν είδε τον σπάγκο στο χέρι του, αλλά εκείνος ήταν προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο. Τράβηξε τον σπάγκο με δύναμη πάνω στο στόμα της και τον έφερε στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, πάνω από τα μάγουλά της. Καθώς τον έδενε, εκείνη τον κοιτάζε λες και, μέχρι εκείνο το σημείο, η όλη συναλλαγή ήταν απολύτως έντιμη –ακόμα και απολαυστική–, τώρα όμως πήγε και της τα χάλασε όλα.

«Είναι μισό μετάξι», είπε ο Τζο.

Άλλο ένα ανασήκωμα του φρυδιού της.

«Η κάλτσα», της είπε. «Πήγαινε με τους φίλους σου».

Η κοπέλα γονάτισε δίπλα στον Μπρένταν Λούμις, που δεν είχε πάρει ούτε στιγμή τα μάτια του από τον Τζο.

Ο Τζο κοιτάζε μια την πόρτα του λογιστηρίου, μια το λουκέτο στην πόρτα. Άφησε τον Λούμις ν' ακολουθήσει το βλέμμα του και μετά κοιτάξε τον Λούμις κατάματα. Τα μάτια του Λούμις θόλωσαν καθώς περίμενε να δει ποια θα ήταν η επόμενη κίνηση.

Ο Τζο συνέχισε να τον κοιτάζει κατάματα και είπε: «Πάμε, παιδιά. Τελειώσαμε».

Ο Λούμις ανοιγόκλεισε μία φορά αργά τα μάτια του και ο Τζο αποφάσισε να το εκλάβει ως δώρο συμφιλίας– ή ως την πιθανότητα να υπάρξει ένα δώρο συμφιλίας– και να την κοπανήσει το γρηγορότερο από εκεί.

Όταν έφυγαν, πήραν με το αυτοκίνητο τον δρόμο της προκυμαίας. Ο ουρανός ήταν σκούρος γαλάζιος, αυλακωμένος από ένα σκούρο κίτρινο. Οι γλάροι ανεβοκατέβαιναν, στριγκλίζοντας. Το καλάθι ενός γερανού πλοίων ταλαντεύτηκε βίαια πάνω από τον δρόμο της προβλήτας, μετά ταλαντεύτηκε προς τα πίσω καθώς ο Πάολο πέρασε με το αυτοκίνητο πάνω από τη σκιά του. Λιμενεργάτες, φορτοεκφορτωτές και φορτηγατζήδες στέκονταν δίπλα στις ντάνες τους, καπνίζοντας μέσα στο τσουχτερό κρύο. Κάποιοι απ' αυτούς πετούσαν πέτρες στους γλάρους.

Ο Τζο κατέβασε το παράθυρό του, άφησε τον κρύο αέρα να τον χτυπήσει στο πρόσωπο, κατάματα. Μύριζε αλάτι, αίμα ψαριού και βενζίνη.

Ο Ντίον Μπαρτόλο γύρισε από την μπροστινή θέση να τον κοιτάξει. «Ρώτησες την κούκλα πώς τη λένε;»

«Κουβεντούλα έκανα», είπε ο Τζο.

«Της φοράς χειροπέδες σαν να της κουμπώνεις την καρφίτσα για να πάτε στον χορό;»

Ο Τζο έβγαλε ένα λεπτό το κεφάλι του από το ανοιχτό παράθυρο, ρούφηξε τον βρόμικο αέρα όσο πιο βαθιά μπορούσε. Ο Πάολο οδήγησε το αυτοκίνητο μακριά από τους ντόκους και κατευθύνθηκε προς την Μπροντγουέι, με το Nash Roadster να πιάνει εύκολα τα τριάντα μίλια την ώρα.

«Την έχω ξαναδεί», είπε ο Πάολο.

Ο Τζο ξανάβαλε το κεφάλι του μέσα στο αυτοκίνητο. «Πού;»

«Δεν ξέρω. Πάντως την έχω δει. Το ξέρω». Έστριψε το

Nash στην Μπροντγουέι, και καθώς αναπήδησε, αναπήδησαν όλοι μαζί του. «Θα μπορούσες να της γράψεις κανένα ποίημα».

«Να της γράψω κανένα κωλοποίημα», είπε ο Τζο. «Κόψε ταχύτητα και πάψε να οδηγείς σαν να μας καταδιώκουν».

Ο Ντίον γύρισε προς το μέρος του Τζο και έβαλε το χέρι του στη ράχη του καθίσματος. «Ο αδερφός μου έχει γράψει ποίημα σ' ένα κορίτσι».

«Χωρίς πλάκα;»

Ο Πάολο τον κοίταξε κατάματα μέσα από τον καθρέφτη και του έγνεψε με επισημότητα.

«Και τι έγινε;»

«Τίποτα», είπε ο Ντίον. «Η τύπισσα δεν ήξερε να διαβάξει».

Κατευθύνθηκαν νότια προς το Ντόρτσεστερ και κόλλησαν στην κίνηση... Ένα άλογο είχε πέσει και είχε φοφήσει ακριβώς έξω από την Άντριου Σκουέαρ. Η κυκλοφορία έπρεπε να εκτραπεί γύρω από το άλογο και το αναποδογυρισμένο κάρο με τον πάγο. Θραύσματα πάγου γυάλιζαν στις σχισμές του λιθόστρωτου σαν μεταλλικά ξύσματα, και ο παγοπώλης στεκόταν δίπλα στο κουφάρι και κλοτσούσε το άλογο στα πλευρά. Ο Τζο τη σκεφτόταν σ' όλο τον δρόμο. Τα χέρια της ήταν στεγνά και απαλά. Ήταν πολύ μικρά και ροζ στη βάση της παλάμης. Οι φλέβες στους καρπούς της είχαν χρώμα βιολετί. Είχε μια μαύρη φακίδα πίσω από το δεξί αυτί αλλά όχι πίσω από το αριστερό.

Οι αδελφοί Μπαρτόλο έμεναν στη λεωφόρο Ντόρτσεστερ πάνω από έναν χασάπη κι έναν τσαγκάρη. Ο χασάπης και ο τσαγκάρης είχαν παντρευτεί αδελφές και μισούσαν ο ένας τον άλλο λίγο περισσότερο απ' όσο μισούσαν τις γυναίκες τους. Αυτό δεν τους εμπόδιζε, πάντως, να διατηρούν ένα παράνομο καπηλειό στο κοινό τους υπόγειο. Τις νύχτες ερχόταν κόσμος από τις άλλες δεκαέξι ενορίες του Ντόρτσεστερ,

καθώς και από ενορίες που απείχαν τόσο όσο εκείνη της Βόρειας Ακτής, για να πιουν το καλύτερο ποτό νότια του Μόντρεαλ και ν' ακούσουν μια νέγρα τραγουδίστρια ονόματι Ντιλάιλα Ντελούθ να τραγουδάει για ραγισμένες καρδιές σ' ένα μέρος που το ανεπίσημο όνομά του ήταν *Το Κορδόνι των Παπουτσιών*, γεγονός που εξόργιζε τον χασάπη τόσο πολύ ώστε να του έχουν πέσει τα μαλλιά. Οι αδελφοί Μπαρτόλο πήγαιναν στο *Κορδόνι των Παπουτσιών* σχεδόν κάθε βράδυ, με γεια τους με χαρά τους, αλλά να φτάσουν στο σημείο να εγκατασταθούν πάνω από το μαγαζί, αυτό του Τζο του φαινόταν ηλίθιο. Αρκούσε μια εισβολή από έντιμους μπάτσους ή ελεγκτές της εφορίας, στο πλαίσιο της εφαρμογής του νόμου, όσο απίθανη κι αν ήταν, οπότε δεν το 'χαν σε τίποτα να δώσουν μια κλοτσιά στην πόρτα του Ντίον και του Πάολο και ν' ανακαλύψουν λεφτά, όπλα και χρυσαφικά που δύο μακαρονάδες υπάλληλοι σε παντοπωλείο και σε πολυκατάστημα, αντίστοιχα, δε θα μπορούσαν ποτέ να δικαιολογήσουν.

Η αλήθεια είναι πως τα χρυσαφικά συνήθως ξανάβγαιναν από την πόρτα και κατέληγαν στον Χάιμι Ντράγκο, τον κλεπταποδόχο με τον οποίο νταραβερίζονταν από τα δεκαπέντε τους, τα λεφτά όμως συνήθως δεν πήγαιναν μακρύτερα από ένα μπαρμπουτατζίδικο στο πίσω μέρος του *Κορδονιού των Παπουτσιών* ή μέσα στα στρώματά τους.

Ο Τζο ακούμπησε στο φυγείο και παρακολούθησε εκείνο το πρωί τον Πάολο να κρύβει εκεί το μερίδιό του και το μερίδιο του αδερφού του, τραβώντας απλώς το κιτρινισμένο από τον ιδρώτα σεντόνι, πίσω από το οποίο αποκαλύφθηκε μια σειρά από σχισμές που είχαν ανοίξει στα πλάγια. Ο Ντίον έδινε στον Πάολο τις δεσμίδες των χαρτονομισμάτων και ο Πάολο τις έχωνε μέσα, λες και παραγέμιζε γαλοπούλα για τις γιορτές.

Ο εικοσιτριάχρονος Πάολο ήταν ο μεγαλύτερος από τους

δύο. Ο Ντίον, δύο χρόνια μικρότερος, έμοιαζε ωστόσο μεγαλύτερος, ίσως επειδή ήταν πιο έξυπνος ή ίσως πιο μοχθηρός. Ο Τζο, που θα γινόταν είκοσι τον άλλο μήνα, ήταν ο μικρότερος απ' όλους αλλά είχε αναγνωριστεί ως ο εγκέφαλος της επιχείρησης από τότε που είχαν ενώσει τις δυνάμεις τους για να σπάνε κιόσκια εφημερίδων όταν ο Τζο ήταν δεκατριών ετών.

Ο Πάολο σηκώθηκε από το πάτωμα. «Ξέρω πού την έχω δει». Τίναξε τη σκόνη από τα γόνατά του.

Ο Τζο τραβήχτηκε από το ψυγείο. «Πού;»

«Μα δεν τη γουστάρει», είπε ο Ντίον.

«Πού;» ξανάπε ο Τζο.

Ο Πάολο έδειξε το πάτωμα. «Κάτω».

«Στο Κορδόνη των Παπουτσιών;»

Ο Πάολο έγνεψε καταφατικά. «Ήρθε με τον Άλμπερτ».

«Ποιον Άλμπερτ;»

«Τον Άλμπερτ, τον Βασιλιά του Μαυροβουνίου», είπε ο Ντίον. «Ποιον Άλμπερτ νομίζεις;»

Δυστυχώς, μόνο ένας Άλμπερτ υπήρχε στη Βοστώνη στον οποίο μπορούσες να αναφέρεσαι χωρίς το επίθετό του. Ο Άλμπερτ Γουάιτ, ο τύπος που είχαν μόλις ληστέψει.

Ο Άλμπερτ ήταν παλιός ήρωας των Πολέμων εναντίον των Μόρο στις Φιλιππίνες και παλιός αστυνομικός, που είχε χάσει τη δουλειά του, όπως και ο αδερφός του ίδιου του Τζο, μετά την απεργία του '19. Τώρα ήταν ιδιοκτήτης του Γκαράζ και Συνεργείου Επισκευής Παραθύρων Αυτοκινήτων Γουάιτ (πρώην Ελαστικά και Αυτοκίνητα Χάλλοραν), του Νταουντάουν Καφέ Γουάιτ (πρώην Φαστφουντάδικο Χάλλοραν) και της Εταιρείας Ναυλώσεων και Διηπειρωτικών Μεταφορών Γουάιτ (πρώην Φορτηγά Χάλλοραν). Υπήρχε η φήμη πως είχε κανονίσει προσωπικά τον Μπίτσου Χάλλοραν. Ο Μπίτσου είχε φάει έντεκα σφαίρες μέσα σε έναν δρύινο τηλεφωνικό θάλαμο σ' ένα ντραγκστορ Ρέξολ στην πλατεία

Τίλκεστον. Τον είχαν πυροβολήσει τόσες φορές από τόσο μικρή απόσταση, που η καμπίνα είχε πάρει φωτιά. Έλεγαν πως ο Άλμπερτ είχε αγοράσει τα καρβουνιασμένα απομεινάρια του θαλάμου, τον είχε επιδιορθώσει και τον είχε στο γραφείο του σπιτιού του στο Άσμοντ Χιλ, απ' όπου και έκανε όλα του τα τηλεφωνήματα.

«Ωστε είναι η κοπέλα του Άλμπερτ». Τον Τζο τον χάλαγε να τη σκέφτεται σαν άλλη μια γκόμενα γκάνγκστερ. Ήδη τους φαντασιωνόταν να διασχίζουν τη χώρα τρέχοντας μ' ένα κλεμμένο αυτοκίνητο, χωρίς να νοιάζονται για το παρελθόν ή το μέλλον, κυνηγώντας έναν κόκκινο ουρανό κι έναν ήλιο που έδωε μέχρι το Μεξικό.

«Τους έχω δει μαζί τρεις φορές», είπε ο Πάολο.

«Ωστε τώρα είναι τρεις φορές».

Ο Πάολο κοίταξε τα δάχτυλά του για επιβεβαίωση. «Ναι».

«Τότε τι δουλειά έχει να φέρνει ποτά στα τραπέζια του πόκερ του;»

«Τι άλλο να κάνει; Να πάρει σύνταξη;»

«Όχι, αλλά...»

«Ο Άλμπερτ είναι παντρεμένος», είπε ο Ντίον. «Ποιος θα πει πόσον καιρό θα μείνει στο πλευρό του ένα γυναικάκι;»

«Σου φάνηκε για γυναικάκι;»

Ο Ντίον ξετάπωσε αργά με το δάχτυλο ένα μπουκάλι καναδέζικου τζιν, με τα άτονα μάτια του καρφωμένα πάνω στον Τζο. «Δε μου φάνηκε παρά σαν μια γκόμενα που τσουβάλιασε τα λεφτά μας. Δε θυμάμαι να σου πω ούτε τι χρώμα είχαν τα μαλλιά της. Δε θυμάμαι...»

«Σκούρα ξανθά. Σχεδόν ανοιχτά καστανά, αλλά όχι ακριβώς».

«Είναι η κοπέλα του Άλμπερτ». Ο Ντίον έβαλε σε όλους ποτό.

«Έτσι φαίνεται», είπε ο Τζο.

«Φτάνει που μόλις χτυπήσαμε το καταγώγιο του τύπου.

Μη σου μπαίνουν ιδέες να του αρπάξεις και τίποτε άλλο. Εντάξει;»

Ο Τζο δεν είπε τίποτα.

«Εντάξει;» επανέλαβε ο Ντίον.

«Εντάξει». Ο Τζο άπλωσε το χέρι στο ποτό του. «Καλά».

Η κοπέλα δεν ήρθε στο *Κορδόνι των Παπουτσιών* τα επόμενα τρία βράδια. Ο Τζο ήταν σίγουρος – ήταν εκεί, από την ώρα που άνοιγε μέχρι την ώρα που έκλεινε, κάθε βράδυ.

Ο Άλμπερτ ήρθε φορώντας ένα από τα χαρακτηριστικά ριγέ υπόλευκα κοστούμια του. Σαν να βρισκόταν στη Λισαβόνα ή κάτι τέτοιο. Τα φορούσε με καφέ ρεπούμπλικες, ασορτί με τα καφέ παπούτσια του, που ήταν ασορτί με τις καφέ ρίγες. Όταν έπιανε να χιονίζει, φορούσε καφέ κοστούμια με υπόλευκες ρίγες, ένα υπόλευκο καπέλο και άσπρες-καφέ γκέτες. Όταν έφτανε ο Φεβρουάριος, του άρεσε να φοράει σκούρα καφέ κοστούμια και σκούρα καφέ παπούτσια μ' ένα μαύρο καπέλο, ο Τζο όμως φανταζόταν, γενικά, πως θα ήταν εύκολο να τον σκοτώσει τη νύχτα. Να του ρίξει σ' ένα σοκάκι από τα είκοσι μέτρα με ένα φτηνό πιστόλι. Δε θα χρειαζόσουν καν ένα φανάρι του δρόμου για να δεις το άσπρο να γίνεται κόκκινο.

Άλμπερτ, Άλμπερτ, σκεφτόταν ο Τζο καθώς ο Άλμπερτ προσπερνούσε αθόρυβα το σκαμπό του στο μπαρ του *Κορδονιού των Παπουτσιών* το τρίτο βράδυ, θα σε σκότωναν αν ήξερε έστω και λίγο πώς να σκοτώνω.

Το πρόβλημα ήταν πως ο Άλμπερτ δε συνήθιζε να μπαίνει σε σοκάκια και, όταν έμπαινε, είχε μαζί του τέσσερις σωματοφύλακες. Και ακόμα κι αν κατάφερνες να περάσεις από αυτούς και τον σκότωνες –και ο Τζο, που δεν ήταν φονιάς, αναρωτιόταν γιατί στον διάλογο έπιανε τον εαυτό του έστω και να σκέφτεται να σκοτώσει τον Άλμπερτ Γουάιτ–, το μό-

νο που θα κατάφερνες θα ήταν να εκτροχιάσεις μια επιχειρηματική αυτοκρατορία προς όφελος των συνεταίρων του Άλμπερτ Γουάιτ, μεταξύ των οποίων ήταν η αστυνομία, οι Ιταλοί, οι εβραϊκές συμμορίες στο Ματταπάν και διάφοροι νόμιμοι επιχειρηματίες, συμπεριλαμβανομένων τραπεζιτών και επενδυτών με συμφέροντα στα ζαχαροκάλαμα της Κούβας και της Φλόριντας. Αν οδηγούσες σε εκτροχιασμό τέτοιου είδους επιχειρήσεις, σε μια τόσο μικρή πόλη, θα ήταν σαν να τάζεις από το χέρι σου με φρέσκα κοφίδια τα ζώα του ζωολογικού κήπου.

Ο Άλμπερτ τον κοίταξε μία φορά. Τον κοίταξε με τέτοιο τρόπο που ο Τζο σκέφτηκε: Το ξέρει, το ξέρει. Το ξέρει πως τον λήστεψα. Ξέρει πως θέλω την κοπέλα του. Το ξέρει.

Ωστόσο ο Άλμπερτ είπε: «Έχεις φωτιά;»

Ο Τζο έσυρε ένα σπύρτο πάνω στο μπαρ και άναψε το τσιγάρο του Άλμπερτ Γουάιτ.

Όταν ο Άλμπερτ φύσηξε για να σβήσει το σπύρτο, φύσηξε καπνό στο πρόσωπο του Τζο. Είπε «ευχαριστώ, μικρέ» και απομακρύνθηκε. Η σάρκα του ήταν άσπρη σαν το κοστούμι του, τα χείλια του κόκκινα σαν το αίμα που πηγαινοερχόταν στην καρδιά του.

Την τέταρτη μέρα μετά τη ληστεία ο Τζο ακολούθησε τη διαίσθησή του και ξαναπήγε στην αποθήκη επίπλων. Παραλίγο να τη χάσει· προφανώς, οι γραμματείς τέλειωναν τη βάρδιά τους την ίδια ώρα με τους εργάτες και οι γραμματείς περνούσαν σχεδόν απαρατήρητες ενώ οι χειριστές των ανυψωτικών και οι λιμενεργάτες έκαναν περισσότερο μπούγιο. Οι άντρες βγήκαν έξω με τους γάντζους του φορτοεκφορτωτή να κρέμονται από τους ώμους των βρόμικων τζάκετ τους, μιλώντας δυνατά και σχηματίζοντας σμήνος γύρω από τις κοπέλες, σφυρίζοντας και λέγοντας αστεία με τα οποία μόνο οι

ίδιοι γελούσαν. Οι γυναίκες πρέπει να ήταν συνηθισμένες ωστόσο, αφού κατάφεραν να μετακινήσουν τον δικό τους κύκλο έξω από τον μεγαλύτερο, και μερικοί από τους άντρες ξέμειναν πίσω ενώ άλλοι απομακρύνθηκαν και κάμποσοι άλλοι ξέκοψαν για να κατευθυνθούν προς το κοινό μυστικό στις αποβάθρες – ένα πλωτό σπίτι που σέρβιρε αλκοόλ με το που άρχισε να ισχύει στη Βοστώνη η Ποτοαπαγόρευση.

Το τσούρμο οι γυναίκες έμειναν σφιχτά κολλημένες η μια δίπλα στην άλλη και ανέβηκαν ανενόχλητες στην αποβάθρα. Ο Τζο την είδε μόνο και μόνο επειδή μια άλλη κοπέλα με το ίδιο χρώμα μαλλιών σταμάτησε να διορθώσει το τακούνι της και το πρόσωπο της Έμμας ξεχώρισε μέσα στο πλήθος.

Ο Τζο άφησε το σημείο όπου στεκόταν, κοντά στον ντόκο φόρτωσης της Εταιρείας Ζιλέτ, και άρχισε να ακολουθεί την ομάδα μένοντας καμιά πενηνταριά μέτρα πιο πίσω. Έλεγε στον εαυτό του πως ήταν η κοπέλα του Άλμπερτ Γουάιτ. Έλεγε στον εαυτό του πως είχε τρελαθεί εντελώς και πως έπρεπε να σταματήσει αμέσως. Όχι μόνο δεν έπρεπε ν' ακολουθεί την κοπέλα του Άλμπερτ Γουάιτ στην προκυμαία της Νότιας Βοστόνης, δεν έπρεπε καν να βρίσκεται στην πολιτεία μέχρι να σιγουρευτεί αν υπήρχε κανείς που θα μπορούσε να τον καρφώσει για τη ληστεία του πόκερ. Ο Τιμ Χίκυ είχε πάει νότια για να κανονίσει μια δουλειά με ρούμι και δεν μπορούσε να του λύσει τις απορίες για το πώς είχαν καταλήξει να χτυπήσουν λάθος παιχνίδι, ενώ οι αδελφοί Μπαρτόλο έκαναν τον ψόφιο χοριό και το έπαιζαν κυρίες μέχρι να μάθουν τι ακριβώς συνέβαινε, να όμως που ο Τζο, ο ξύπνιος υποτίθεται, γύριζε και μουσούνιζε γύρω από τον ποδογύρο της Έμμας Γκουλντ σαν πεινασμένο σκυλί που ακολουθεί τη μυρωδιά μιας κατσαρόλας.

Φύγε, φύγε, φύγε.

Ο Τζο ήξερε πως η φωνή είχε δίκιο. Η φωνή ήταν η λογική. Κι αν όχι η λογική, τότε ο φύλακας άγγελός του.

Το πρόβλημα ήταν πως δεν τον ενδιέφεραν σήμερα οι φύλακες άγγελοι. Τον ενδιέφερε αυτή.

Η ομάδα των γυναικών πέρασε την προκυμαία και διαλύθηκε στον σταθμό Μπροντγουέι. Οι περισσότερες προχώρησαν προς ένα παγκάκι δίπλα στις ράγες του τραμ, αλλά η Έμμα κατέβηκε στον υπόγειο. Ο Τζο την άφησε να πορευτεί λίγο, μετά την ακολούθησε περνώντας από τα τουρνικέ, κατεβαίνοντας άλλη μια σκάλα και μπαίνοντας σ' ένα τρένο που πήγαινε προς τα βόρεια. Το τρένο ήταν ασφυκτικά γεμάτο και ζεστό αλλά δεν πήρε στιγμή τα μάτια του από πάνω της, πράγμα καλό, καθώς εκείνη βγήκε από το τρένο στην επόμενη στάση, στον σταθμό Σάουθ.

Ο σταθμός Σάουθ ήταν σταθμός μετεπιβίβασης, όπου συνέκλιναν τρεις γραμμές του υπογείου, δύο υπερυψωμένες γραμμές, μια γραμμή του τραμ, δύο γραμμές λεωφορείων και ο προαστιακός. Βγαίνοντας από το βαγόνι στην πλατφόρμα μετατράπηκε σε μπάλα του μπιλιάρδου τη στιγμή του σπασίματος – χοροπήδησε, ακινητοποιήθηκε και χοροπήδησε ξανά. Την έχασε από τα μάτια του. Δεν ήταν ψηλός όπως οι αδερφοί του, που και οι δυο τους ήταν ψηλοί, ο ένας μάλιστα αφύσικα ψηλός. Αλλά δόξα τω Θεώ δεν ήταν κοντός, απλώς μετρίου αναστήματος. Ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και προσπάθησε να ανοίξει έτσι δρόμο μέσα από το λεφούσι. Αυτό βράδυνε το βήμα του, κατάφερε όμως να διακρίνει τα καραμελένια μαλλιά της ν' ανεβοκατεβαίνουν κοντά στη σήραγγα μετεπιβίβασης προς την Υπερυψωμένη Γραμμή της Λεωφόρου Ατλάντικ.

Έφτασε στην πλατφόρμα ακριβώς τη στιγμή που έφταναν τα οχήματα. Εκείνη στεκόταν δύο πόρτες μπροστά του στο ίδιο βαγόνι όταν το τρένο αναχώρησε από τον σταθμό και η πόλη ανοίχτηκε μπροστά τους, με τα μπλε και τα καφετιά της και τα κόκκινα των τούβλων να σκουραίνουν καθώς ερχόταν το μούχρωμα. Τα παράθυρα στα κτίρια των

γραφείων είχαν γίνει κίτρινα. Τα φανάρια των δρόμων άναψαν, τετράγωνο τετράγωνο. Το λιμάνι αιμορραγούσε από τις άκρες της γραμμής του ορίζοντα. Η Έμμα ακουμπούσε σ' ένα παράθυρο και ο Τζο παρακολουθούσε τα πάντα να ξεδιπλώνονται πίσω της. Κοίταζε ανέκφραστα το γεμάτο κόσμο βαγόνι και τα μάτια της δε ζωντάνευαν με τίποτα, παρέμεναν ωστόσο επιφυλακτικά. Ήταν τόσο διάφανα, τα μάτια της, πιο διάφανα κι από το δέρμα της. Το διάφανο του πολύ κρύου τζιν. Το σαγόνι και η μύτη της ήταν λίγο μυτερά και γεμάτα φακίδες. Τίποτα πάνω της δε σε προσκαλούσε να πας κοντά της. Έμοιαζε κλειδωμένη πίσω από το κρύο και όμορφο πρόσωπό της.

Και τι θα πάρει ο κύριος μαζί με τη ληστεία του σήμερα το πρωί;

Απλώς προσπάθησε να μην αφήσεις σημάδια.

Έτσι λένε συνήθως οι φεύτες.

Όταν ο συρμός πέρασε τον Σταθμό Μπάττερουμάρτς και προχώρησε κροταλίζοντας προς το Νορθ Εντ, ο Τζο κοίταξε από κάτω το γκέτο, όπου τα πάντα ήταν από την Ιταλία –άνθρωποι από την Ιταλία, διάλεκτοι από την Ιταλία, συνήθειες και φαγητό από την Ιταλία–, και χωρίς να το θέλει θυμήθηκε τον μεγαλύτερο αδερφό του, τον Ντάννυ, τον Ιρλανδό μπάτσο που λάτρευε τόσο πολύ το ιταλικό γκέτο ώστε να πάει να ζήσει και να δουλέψει εκεί. Ο Ντάννυ ήταν μεγαλόσωμος, πολύ ψηλότερος από οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο είχε γνωρίσει ποτέ ο Τζο. Ήταν φοβερός πυγμάχος, φοβερός μπάτσος και δεν ήξερε τι θα πει φόβος. Οργανωτής και αντιπρόεδρος του συνδικάτου αστυνομικών, είχε την τύχη κάθε μπάτσου που είχε επιλέξει να απεργήσει τον Σεπτέμβριο του 1919 – είχε χάσει τη δουλειά του χωρίς ελπίδα επαναπρόσληψης και είχε αποκλειστεί από όλες τις θέσεις που είχαν σχέση με την επιβολή του νόμου στην Ανατολική Αχτή. Αυτό τον τσάκισε. Ή έτσι υποτίθεται ότι είχε

συμβεί. Είχε καταλήξει σε μια νέγρική γειτονιά στην Τούλσα της Οκλαχόμας, που είχε γίνει στάχτη σε μια εξέγερση πριν από πέντε χρόνια. Από τότε η οικογένεια του Τζο δεν είχε ακούσει παρά φήμες για το πού βρισκόταν ο ίδιος και η γυναίκα του, η Νόρα – στο Όστιν, στη Βάλτιμόρη, στη Φιλαδέλφεια.

Μεγαλώνοντας, ο Τζο στην αρχή ένιωθε λατρεία για τον αδελφό του. Μετά είχε καταλήξει να τον μισεί. Τώρα γενικά είχε πάψει να τον σκέφτεται. Όταν ωστόσο τον σκεφτόταν, έπρεπε να παραδεχτεί πως του έλειπε το γέλιο του.

Στην άλλη άκρη του βαγονιού η Έμμα Γκουλντ έλεγε: «Συγγνώμη, συγγνώμη» ανοίγοντας δρόμο προς την πόρτα. Ο Τζο κοίταξε έξω από το παράθυρο και είδε πως πλησίαζαν στη Σίτυ Σκουέαρ του Τσαρλστάουν.

Τσαρλστάουν. Καθόλου περίεργο που δεν είχε αναστατωθεί βλέποντας ένα όπλο να τη σημαδεύει. Στο Τσαρλστάουν έφερναν τριανταοχτάρια στο τραπέζι του φαγητού και χρησιμοποιούσαν την κάννη για ν' ανακατέψουν τον καφέ τους.

Την ακολούθησε σ' ένα διώροφο σπίτι στην άκρη της Γιούνιον Στριτ. Λίγο προτού φτάσει στο σπίτι, έστριψε δεξιά σ' ένα πλαϊνό δρομάκι και μέχρι να φτάσει ο Τζο στην αλέα πίσω από το σπίτι εκείνη είχε εξαφανιστεί. Κοίταξε πάνω-κάτω στην αλέα – μόνο πανομοιότυπα διώροφα σπίτια, τα περισσότερα παράγκες με σάπια κουφώματα και μπαλώματα από πίσσα στη στέγη. Η κοπέλα θα μπορούσε να έχει μπει σε οποιοδήποτε σπίτι, αλλά είχε διαλέξει το τελευταίο δρομάκι του τετραγώνου. Ο Τζο υπέθεσε πως το δικό της κτίριο ήταν εκείνο το μπλε-γκρι απέναντί του, με τις ατσάλινες πόρτες και την ξύλινη σκεπαστή καταπακτή που οδηγούσε στο υπόγειο.

Ακριβώς μετά το σπίτι βρισκόταν μια ξύλινη είσοδος. Ήταν κλειδωμένη, έτσι γράπωσε το πάνω μέρος της, ώθησε το σώμα του προς τα πάνω και έριξε μια ματιά σε μια άλλη αλέα, πιο στενή από εκείνη όπου βρισκόταν. Αν εξαιρέσεις μερικούς σκουπιδοτενεκέδες, ήταν άδεια. Άφησε το σώμα του να ξαναπέσει και έφαξε στην τσέπη του για μια από τις φουρκέτες που φρόντιζε να έχει μαζί του σχεδόν κάθε φορά που έφευγε από το σπίτι.

Μισό λεπτό αργότερα στεκόταν από την άλλη μεριά της εισόδου και περίμενε.

Δεν πήρε πολύ. Αυτή την ώρα –ώρα σχολάσματος– ποτέ δεν έπαιρνε πολύ. Από την αλέα ακούστηκε ο ήχος από δύο ζευγάρια πόδια, δύο άντρες που κουβέντιαζαν για το τελευταίο αεροπλάνο που είχε πέσει στην προσπάθειά του να διασχίσει τον Ατλαντικό – κανένα ίχνος από τον πιλότο, έναν Εγγλέζο, ούτε από τα συντρίμια. Το ένα δευτερόλεπτο πετούσε στον αέρα, το επόμενο είχε εξαφανιστεί εντελώς. Ο ένας από τους δύο άντρες χτύπησε το καπάκι της καταπακτής κι ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα ο Τζο τον άκουσε να λέει: «Σιδεράς».

Η μία από τις πόρτες της καταπακτής τραβήχτηκε βγάζοντας έναν τσιριχτό ήχο και μερικά δευτερόλεπτα αργότερα ξανάπεσε στη θέση της και κλειδώθηκε.

Ο Τζο περίμενε πέντε λεπτά με το ρολόι και μετά βγήκε από τη δεύτερη αλέα και χτύπησε την καταπακτή.

Μια πνιχτή φωνή είπε: «Τι;»

«Σιδεράς».

Ακούστηκε ένα τρίξιμο καθώς κάποιος τραβούσε την αμπάρα, και ο Τζο σήκωσε την πόρτα της καταπακτής. Άρχισε να κατεβαίνει τη μικρή σκαλίτσα, αφού έκλεισε από πάνω του την πόρτα της καταπακτής. Στο κάτω μέρος της σκάλας, βρέθηκε μπροστά σε μια δεύτερη πόρτα. Άνοιξε τη στιγμή που άπλωνε το χέρι του να χτυπήσει. Ένας φαλακρός γέρος με μύ-

τη σαν κουνουπίδι, σπασμένα αγγεία απλωμένα στα ζυγωματικά του και βλοσυρό βλέμμα τού έκανε νόημα να μπει.

Ήταν ένα μισοτελειωμένο υπόγειο μ' ένα ξύλινο μπαρ στο κέντρο του χωμάτινου πατώματος. Τα τραπέζια ήταν ξύλινα βαρέλια, οι καρέκλες φτιαγμένες από το πιο φτηνό πεύκο.

Στο μπαρ, ο Τζο κάθισε στην άκρη που βρισκόταν πιο κοντά στην πόρτα, όπου μια γυναίκα με πάχητα που κρέμονταν από τα χέρια της σαν γκαστρωμένες κοιλιές τού σέρβιρε ένα ποτήρι ζεστή μπίρα με γεύση που θύμιζε λίγο σαπούνη και λίγο πριονίδι, αλλά όχι και τόσο μπίρα ή αλκοόλ. Αναζήτησε την Έμμα Γκουλντ μέσα στο μισοσκόταδο του υπογείου αλλά είδε μόνο λιμενεργάτες, κάνα δυο ναύτες και μερικά κορίτσια της δουλειάς. Ένα πιάνο ήταν ακουμπισμένο στον τούβλινο τοίχο κάτω από τη σκάλα, αχρησιμοποίητο, με σπασμένα κάποια από τα πλήκτρα του. Δεν ήταν το είδος του καπηλειού όπου θα πήγαινε κανείς για διασκέδαση, αν εξαιρέσεις τον καβγά που θα ξεσπούσε ανάμεσα στους ναύτες και τους λιμενεργάτες όταν θα συνειδητοποιούσαν πως υπήρχαν δύο κορίτσια λιγότερα.

Εκείνη ξεπρόβαλε από την πόρτα πίσω από το μπαρ, δέροντας ένα μαντίλι στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Είχε αλλάξει την μπλούζα και τη φούστα της και στη θέση τους φορούσε ένα υπόλευκο ψαράδικο πουλόβερ και καφέ τουίντ παντελόνι. Προχώρησε κατά μήκος του μπαρ, αδειάζοντας τα τασάκια και σκουπίζοντας τα χυμένα ποτά, και η γυναίκα που είχε σερβίρει στον Τζο το ποτό του έβγαλε την ποδιά της και βγήκε από την πόρτα πίσω από το μπαρ.

Όταν έφτασε κοντά στον Τζο, το βλέμμα της έπεσε στο σχεδόν άδειο ποτήρι του. «Θέλεις άλλη μία;»

«Αμέ».

Έριξε μια ματιά στο πρόσωπό του και δε φάνηκε ενθουσιασμένη με το αποτέλεσμα. «Ποιος σου είπε για το μαγαζί;»

«Ο Ντίννου Κούπερ».

«Δεν τον ξέρω», είπε η κοπέλα.

Ούτε 'γώ, σκέφτηκε ο Τζο και αναρωτήθηκε πού σκατά του είχε έρθει αυτό το ηλίθιο όνομα. Ντίννου; Από το ντίνερ; Πώς δεν τον είχε πει και «Κολατσιό»;

«Είναι από το Έβερετ».

Εκείνη σκούπισε το μπαρ μπροστά του, εξακολουθώντας να μην κάνει καμία κίνηση να πάει να φέρει το ποτό του. «Μπα;»

«Ναι. Δούλευε από την πλευρά του Τσέλσου στον Μύστικ την περασμένη βδομάδα. Βυθοκόρος;»

Κούνησε το κεφάλι της.

«Εν πάση περιπτώσει, ο Ντίννου έδειξε προς την απέναντι όχθη του ποταμού, μου είπε γι' αυτό το μέρος. Είπε πως σερβίρετε καλή μπίρα».

«Τώρα κατάλαβα πως λες ψέματα».

«Επειδή κάποιος είπε πως σερβίρετε καλή μπίρα;»

Τον κοίταξε όπως τον είχε κοιτάξει στο γραφείο μισθοδοσίας, σαν να μπορούσε να δει τα έντερα κουλουριασμένα μέσα του, το ροζ των πνευμόνων του, τις σκέψεις που ταξίδευαν ανάμεσα στα γάγγλια του εγκεφάλου του.

«Η μπίρα δεν είναι και τόσο κακή», είπε ο Τζο και σήκωσε το ποτήρι του. «Είχα πιει μία κάποτε σ' αυτό το μέρος. Σου ορκίζομαι πως...»

«Δεν κωλώνεις, έτσι;» είπε η κοπέλα.

«Ορίστε;»

«Κωλώνεις;»

Αποφάσισε να δοκιμάσει τη μοιρολατρική αγανάκτηση. «Δε λέω ψέματα, δεσποινίς. Αλλά μπορώ να φύγω. Ασφαλώς μπορώ να φύγω». Σηκώθηκε. «Τι οφείλω για την πρώτη;»

«Δυο δεκάρες».

Άπλωσε το χέρι της και ο Τζο άφησε πάνω τα νομίσμα-

τα που η κοπέλα τα έχωσε στην τσέπη του αντρικού παντελονιού της. «Δε θα το κάνεις».

«Ποιο;» είπε ο Τζο.

«Να φύγεις. Θέλεις να εντυπωσιαστώ τόσο πολύ επειδή είπες πως θα φύγεις ώστε ν' αποφασίσω πως ξηγιέσαι μόρτικα και να σου ζητήσω να μείνεις».

«Όχι». Έβαλε το παλτό του. «Στ' αλήθεια φεύγω».

Η κοπέλα έσκυψε πάνω στο μπαρ. «Έλα δω».

Ο Τζο έγειρε το κεφάλι του στο πλάι.

Του έκανε νόημα λυγίζοντας το δάχτυλό της. «Έλα δω».

Ο Τζο παραμέρισε μερικά σκαμπό κι έσκυψε πάνω από το μπαρ.

«Βλέπεις εκείνους τους τύπους που κάθονται στη γωνία, δίπλα στο τραπέζι που είναι φτιαγμένο από ένα βαρέλι για μήλα;»

Δε χρειαζόταν να γυρίσει το κεφάλι του. Τους είχε σταμπάρει μόλις είχε μπει μέσα – ήταν τρεις. Είχαν όψη λιμενεργάτη, κατάρτια για ώμους, βράχους για χέρια, μάτια που δεν ήθελες ν' αντικρίσεις.

«Τους βλέπω».

«Είναι ξαδέρφια μου. Βλέπεις μια οικογενειακή ομοιότητα, έτσι;»

«Όχι».

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Ξέρεις τι δουλειά κάνουν;»

Τα χείλη τους ήταν τόσο κοντά που αν είχαν ανοίξει τα στόματά τους και είχαν βγάλει τις γλώσσες τους, οι άκρες θα είχαν αγγίξει.

«Δεν έχω ιδέα».

«Βρίσκουν τύπους σαν κι εσένα που λένε ψέματα για τύπους που τους λένε Ντίννυ και τους σκοτώνουν στο ξύλο». Έφερε τους αγκώνες της λίγο πιο μπροστά και τα πρόσωπά τους ήρθαν ακόμα πιο κοντά. «Μετά τους πετάνε στο ποτάμι».

Ο Τζο ένιωθε φαγούρα στο κρανίο και στο πίσω μέρος των αυτιών του. «Φοβερή δουλειά, τι να σου πω...»

«Καλύτερη από το να ληστεύεις παιχνίδια πόκερ, πάντως, ε;»

Προς στιγμήν ο Τζο ξέχασε πώς να κουνάει το πρόσωπό του.

«Πες κάτι έξυπνο», είπε η Έμμα Γκουλντ. «Ίσως για εκείνη την κάλτσα που μου έχωσες στο στόμα. Θέλω ν' ακούσω κάτι μαγκιόρικο κι έξυπνο».

Ο Τζο δεν είπε τίποτα.

«Και όσο σκέφτεσαι διάφορα», είπε η Έμμα Γκουλντ, «σκέφου κι αυτό – αυτή τη στιγμή μας παρακολουθούν. Έτσι και τραβήξω τον λοβό αυτού του αυτιού, δε θα φτάσεις ούτε μέχρι τη σκάλα».

Ο Τζο κοίταξε τον λοβό που είχε δείξει με μια γρήγορη κίνηση των αχνών ματιών της. Τον δεξιό. Έμοιαζε με ρεβίθι, αλλά πιο μαλακό. Αναρωτήθηκε τι γεύση να είχε αν τον πιπίλιζες την ώρα που ξυπνούσε.

Ο Τζο χαμήλωσε τα μάτια του στο μπαρ. «Κι αν τραβήξω αυτή τη σκανδάλη;»

Ακολούθησε το βλέμμα του, είδε το πιστόλι που είχε βάλει ανάμεσά τους.

«Δε θα προλάβεις ν' αγγίξεις το αυτί σου», είπε ο Τζο.

Τα μάτια της έφυγαν από το πιστόλι κι ανηφόρισαν στο μπράτσο του με τέτοιον τρόπο που ένιωσε τις τρίχες να χωρίζουν. Πέρασε από το κέντρο του στήθους του κι ανέβηκε στον λαιμό και μετά στο πιγούνι του. Όταν συνάντησε τα μάτια του, τα δικά της ήταν πιο γεμάτα και πιο ζωηρά, φωτισμένα από κάτι που είχε εμφανιστεί στον κόσμο αιώνες πριν από τον πολιτισμό.

«Σχολάω τα μεσάνυχτα», είπε.